

Vánoční hvězda v ohrožení

Sváteční osvětlení nám většínou zůstalo, ale jsou obory, kde se z existenčních důvodů musí šetřit. Ohled na váhavce letos nemohou brát domácí zahradníci. Vytápění skleníků se v současnosti natolik zdražilo, že by účet za energie přesáhl tržby za prodané květiny, uvedl v tiskové zprávě na počátku prosince Svaz květinářů a floristů ČR.

Pěstitelé se proto podle svazu snaží dodat maximum kvalitních vánočních hvězd do prodejen hned, aby mohli topení vypnout. Nákupy na poslední chvíli vám tedy letos nemusí vyjít. Náklady na energie mohou být v průběhu prosince víc než dvojnásobné.

V ČR se podle Svazu květinářů a floristů ČR prodá 3-4 miliony kusů poinzcií, z toho se většina v ČR i pěstuje. Také v Evropě produkce vánočních hvězd klesla, proto jich může být před samotnými Vánoce nedostatek.

V České republice se již tra-

dičně pěstují velmi hezké a kvalitní vánoční hvězdy, poinzcie. Přestože jsou moderní kultivary méně choulostivé a rostliny se cíleně otužují, potřebují pro hezký vzhled a zdárný růst kolem 18 °C. Teplotní komfort musí zahradníci vánočním hvězdám zajistit také při přepravě. Ta je u tuzemských výpěstků našťastí relativně krátká. Čím rychleji se dostane rostlina od pěstitele ke konečnému zákazníkovi, tím lépe se jí povede. Nenastydne a neopadají jí listy.

Oblíbili jste si vánoční hvězdu a patří u vás mezi neodmyslitelné symboly svátků? „Ve vytažené prodejně si vyberte plně vybarvenou a svěží rostlinu, nejlépe z české produkce. Chraňte ji před chladem a průvanem a mírně zalévejte. Užijte si její krásu již nyní v adventním čase a uvidíte, že společně přivítáte také nový rok,“ říká Jakub Šanda, předseda Svazu floristů a květinářů ČR. **-pk-**

Dobročinnost je na každém z nás

Vítězslav Schrek

Už zapálená čtvrtá svíce na adventním věnci, která je považována za symbol lásky a míru, napovídá, že se nezačíná blížit vánoční svátky.

Z televizních obrazovek se na nás začínají valit pohádky, vánoční příběhy a romantické filmy, jejichž společným rysem jsou šťastné konce, ve kterých obvykle dobro zvítězí nad zlem. Odpradána se Vánoce nesou

v duchu dobrotivosti a přívětivosti, kdy má každý z nás možnost přemýšlet nad sebou samým.

Kolika lidem jsme pomohli, kolik dobrých skutků jsme za celý rok udělali, a zda jsme někoho dokázali učinit šťastným. Možná to zní jako fráze, která do toho dnešního světa plného soutěživosti, rivality a ostrých loktů snad ani nepatří. Jaký by pak ale mělo skutečný smysl naše bytí, pokud by jím nemělo být konání dobra?

Hromadění hmotných statků a honba za bohatstvím? Je to měřítko úspěchu? Občas slycháme některé z našich vysokých činitelů, kterak se poměrují tím, co všechno dokázali, a dokládají to účetními závěrkami svých firem. Ano, jistě je to úspěch, ale ne každý vidí smysl života v budování ekonomického impéria, které mu zajistí doživotní blahobyt. A zdaleka ne každý využívá svého úspěchu výhradně pro svůj prospěch, pro splnění jen svých dalších osobních ambicí. Mezi námi je řada úspěš-

ných lidí, kteří naopak svých schopností vytvářet hodnoty umí využít i ve prospěch druhých. Investují do vědy, výzkumu, talentu, vzdělání anebo třeba do svých zaměstnanců. Nejednou z nich pomáhá lidem v nouzi nebo těm, kterým život naložil víc starostí, než jsou sami schopni unést. A nejsou to zdaleka jen ti neúspěšnější, chcete-li nejbohatší.

Potřebu potěšit a pomoci má určitě alespoň občas každý z nás a nemusí to být jen o Vánocích. Dobročinnost nemá hranic ani pravidel, snad až na jedno. Není nároková. Je na každém z nás, jak a kolik chce do dobra investovat. Je plným právem každého se svobodně rozhodnout, zda pomůže, či nikoli. A nemluvíme samozřejmě jen o penězích.

Mluvíme o dobrovolnictví, o práci pro druhé, o radosti, o kterou se lze podělit, o péči a lásce, kterou můžeme druhým věnovat. Hodnotu dobra nelze jednoduše vyčíslit a pouhá excelová tabulka vždy nemusi vypovídat o tom, jací ve sku-

tečnosti jsme. A podobné pravidlo platí pro ty, ke kterým pomoc směřuje. Dobročinnost není žádná povinnost, dar není dávka v hmotné nouzi, kterou garantuje stát ve svém sociálním systému, na který si mimochodem musí umět „vydělat“.

Každý z nás je za svůj život stejně odpovědný a nikdo nemá právo ze svého neúspěchu vinit ty druhé. Míra dobročinnosti je pouze zrcadlem úspěchu lidské společnosti, stejně jako je sociální smír měřítkem politického umu a schopností. Naše spokojenost se životem není pouze otázkou práva či výsady.

Je to především šance, příležitost a výzva nepromarnit svůj život v zajetí zloby a záští, ale naopak vzhlížet vždy k naději a k budoucnosti. Protože každý z nás má někde svou šťastnou hvězdu a je jen a jen na nás, zda ji objevíme, anebo její vlídné světlo přehlédneme. Tak využijme čas Vánoc k hledání té své Miss Universe.

Přeji Vám všem klidné Vánoce. *(Autor je hejtmanem kraje Vysočina)*

Solidarita od sportovců

ZÁŽITEK. Dukla Jihlava a FC Vysočina. Oba dva kluby poskytují našim klientům návštěvy na domácí utkání A týmu. Jak fotbalu, tak hokeje. V této ekonomicky těžké době jsou partnerem našich klientů.

Vždy jde o nezapomenutelný zážitek, který je nyní hlavním tématem hovorů v našem zařízení. Tyto hovory doprovází nadšení a úsměvy. Nejde o věc samozřejmou a důležitý je také rozměr občanské angažovanosti. Oba dva kluby, jejich vedení, jdou příkladem pro druhé. Rád také zmíním, že v rámci našich možností se snažíme vzájemně pouto zviditelňovat. Tímto děkujeme za přízeň obou klubů a připojujeme pozdravy všech, kteří díky Domovu Jeřabina Pelhřimov žijí ve svém a po svém.

Aleš Urban,
zástupce ředitele
Domov Jeřabina Pelhřimov

Školy, představte se

Beseda s válečným kameramanem

Ve středu 30. listopadu navštívil naši školu válečný kameraman a fotograf Petr Židek, který pracuje pro CNN Prima NEWS. Nedřívě nám vyprávěl (a své vyprávění po celou dobu doprovázel svými záběry, které nafotil a natočil), jak se dostal na Ukrajinu.

Dozvěděli jsme se, že před čtrnácti lety se přestěhoval do města Užhorod a začal pracovat jako turistický průvodce. Provděl menší skupiny turistů po horských oblastech západní Ukrajiny pěšky či na koních a také organizoval výpravy do bývalé elektrárny v Černobylu. Jak začala pandemie covidu, tak se jeho práce omezila. Pak nám povídal, jak prožíval, když začala válka na Ukrajině.

Říkal, že sám nevěřil, že Rusko na Ukrajinu zaútočí. O napadení se dozvěděl, když s kamarády cestoval vlakem. Když se to sta-

lo, zapojil se do pomoci uprchlíkům. A protože rád fotografuje, snažil se vše dokumentovat. To mu ale způsobilo problémy, protože ho obyvatelé Ukrajiny považovali za ruské špióna.

Atmosféra po začátku války byla velmi napjatá, tak na něj byla poslána hlídka, která ho měla prověřit. Nakonec vše dobře dopadlo a zjistil, že byl podezříván kvůli červenému proužku na batohu, který vypadal jako zvláštní označení.

Sháněl tedy akreditaci jako novinář. Protože znal dobře Ukrajinu a fotografoval, oslovili ho ze zahraniční redakce CNN Prima NEWS. Po vypuknutí války tam posílali další zpravodajský tým, ale jako kameraman do válečné oblasti nikdo nechtěl. Petr neváhal a nabídku přijal, ale vedení seznámil, že kameramanské zkušenosti nemá.

To však nevedlo, v Polsku se

vystřídali s druhým týmem, dostal půlhodinové školení, jak má s kamerou fungovat a vyrazili na Ukrajinu. Tam dokumentovali a natáčeli vše, co jen šlo. Kyjev, blízké vesnice, lidé skrývající se v krytech.

Některé děti v nich měly dokonce školu, co si tam samy udělaly. Ukazoval nám pobořené domy, zničené mosty, mrtvé podél cest. Všechny ty hrůzy nesmyslné války. Také říkal, že je několikrát znovu považovali za ruské špióny.

Vyprávěl nám, jak zažili opravdu nebezpečné situace při dělostřelecké palbě i o tom, jak viděl, že funguje pomoc Ukrajině od jiných států, hlavně ve zbraních a potravinách. Vyprávěl, jak se způsob války v průběhu doby proměňoval.

Naposledy, když byl na Ukrajině, jeli s ukrajinskou jednotkou, která používá drony k

zmapování terénu a zpracování informací. Během toho je Rusové ostřelovali granáty. Během besedy nám pan kameraman řekl, že válku považuje za zlo a měla by co nejdříve skončit.

Ale i přes to, že se válčí, tak se lidé na Ukrajině snaží normálně žít, jako příklady uvedl, jak vedle dělostřelecké baterie viděl domek, kde jedna žena věšela prádlo, jak lidé chodí třeba na koncerty nebo na rande.

Důležité je podle něj si stále uvědomovat, že v té válce je Rusko útočící zemí a Ukrajina zemí, která se statečně brání a potřebuje naši pomoc. Věšinu z nás beseda zaujala tím, jak byla prezentována a hlavně zajímavými informacemi. Pan Židek je obětavý člověk, co se nebojí riskovat.

Žáci VIII. A ZŠ Havlíčkova, Jihlava

Maminky hendikepovaných dětí jsou šamanky

Jsem přesvědčena, že maminky, které mají doma dítě s jakýmkoliv problémem, ať už fyzickým nebo psychickým, jsou šamanky. Mám pro to několik indicií, díky kterým je snadno poznáte a setkání s nimi Vás nesmírně obohatí, možná i osvětlí.

Dnes, kdy je každého světélka na naší životní pouti potřeba, je to vzácná příležitost, jak poznat to, co je pravdivé, a zároveň i to, co je opravdová láska. Ví to samozřejmě všechny maminky, ale jen některé z nich jsou šamanky! Přitom je běžné potkávat na ulici, v supermarketu, u holiče, a často dokonce i ve vlastní rodině.

Jen je hned nevidíte, protože světlo, které z nich vyzařuje, vás může nejdříve oslepit. Teprve až se trochu rozkoukáte, uvidíte tu krásu a moudrost, kterou v nikom jiném nevidíte. Pokud se jimi budete inspirovat, možná, kdo ví, budete v mžiku osvěceni.

■ Maminka – šamanka je známá svou trpělivostí, se kterou pečuje o své hyperaktivní, vzteklé nebo postižené dítě, což by často nezvládl ani budoucí adept na buddhistického mnicha, protože ten si potřebuje občas odpočinout.

Maminka, která je šamanka, musí však zůstat v neustálé bdělosti po

celou denní i noční dobu, aby mohla o svého potomka dobře pečovat. Neustálá vnitřní bdělost a snaha uklidnit své nitro (dítě má zvláštní „motor“, který často nevypíná ani v noci) jí tím pádem udržuje v neustálé meditaci.

■ Maminka, která je šamankou, si často opakuje mantry. Např.: Pane Bože, prosím tě o sílu! Anebo: Kéž vzdanosti v sobě udržet lásku ke svému dítěti i celému světu také dnešní den!

Z těchto manter, se pak často vyvinou i celé monology, jako např.: Drahy Vesmíre, tak co jsi mi to přichystal dnes? Bude mé dítě opět utíkat ze školy anebo rozkouše všechny utěrky? Děkuji za to, že jsi a já mohu od TEBE čerpat svou sílu. Díky své odevdanosti vyšší síle, ať už ji nazýváte Bůh, Vesmír, energie atd. je pozornost této maminky neustále upřena k vnitřnímu zdroji nejvyšší síly, ze kterého čerpá, protože jinak by nebyla mnohdy schopna ani uvařit.

Dítě, pokud má nějaký hendikep, totiž má různorodé nápady, které by jiné dítě ani nenapadlo. No napadlo by vás například okousat záclonu? Většinou ani jinak zdravé dítě na to nepřijde. A to nemluvíme o běžném naboso venku, když je zrovna -10 stupňů.

■ Maminka – šamanka si udržuje smysl pro humor a tím pádem se snaží k sobě nepouštět chmury ani žádné jiné negativní myšlenky. Mohli bychom to také nazvat pozitivní myšlení, protože jinak to prostě nejde.

Přitom často sklouzává do ironie, díky které je schopna povznést se nad každodenní často prazvláštní nápady svého potomka: Ty zubní kartáčky, co nám dnes Honzík okousal, už byly stejně týden staré! Mají se přece často měnit, ne? Humor nám pomáhá brát život s nadhledem a nedělat si nic z toho, co je beztak na tomto světě pomíjivé.

■ Šamanská maminka je léčitelka, protože podobně jako indiáni zažila často situace, kdy stála na pokraji zhroucení nebo infarktu, a kupodivu všechno přežila!

Tím získala své léčitelské schopnosti a k tomu i nadhled nad množícími se zraněními svého dítěte, z nichž mnohé bývají i kuriózní. Musí pak improvizovat a jednat okamžitě, což by jí mohl závidět i zkušený lékař – záchranář. K tomu nepotřebuje žádné zdravotní vzdělání, protože ji učil život sám.

Děti s problémy psychickými, fyzickými a dalšími drobnějšími „vadami“ si totiž častěji způsobují různé zdravotní potíže a úrazy, často kvů-

li své nepozornosti, zbrklosti nebo vzteklosti, takže zkušená léčitelka musí být hned k dispozici. Umí si pak hravě poradit i v takových situacích, kdy jí dítě omdlí, zmodrá nebo se jen válí po zemi uprostřed přeplněného supermarketu, i když je mu už 12 let.

■ Maminka – šamanka nikam nespěchá, protože poznala, že čas ve skutečnosti neexistuje! Zjistila to tak, že v okamžiku, kdy se snažila své hendikepované dítě vychovat a aspoň trochu mu vtisknout zásady platící pro tento svět, vždycky narazila na odpor.

Tyto zásady má samozřejmě ze své rodiny, podobně jako její partner (pokud neutekl, protože žít s osvícenou ženou chce silnou povahu), ale její dítě stále odolává a můžete se ho zeptat i 14x, jestli už si natáhlo ponožky, protože musí přece do školy, a dítě Vám odpoví až poté, co se zeptáte po patnácté, tedy možná ani to ne.

Nač spěchat, když vaše dítě žije přece ve své realitě, která je od té naší tak odlišná! Naladěním se na „jiný čas“ vašeho dítěte vás také donutí upustit od komerčního shonu a zbavit vás zbytečných starostí (oblékání ponožek tak může trvat i 30 minut).

■ Šamanská maminka neustále čistí své nitro od zbytečného balastu, nezdržuje se zbytečností a žije jen tím, co je opravdové, tedy maximálně důležité v životě člověka.

Péčí o fyzicky nebo psychicky postižené dítě totiž tráví většinu svého času, a zbyte-li jí vzácná chvílka na jiné aktivity (vaření, úklid a nakupování se nepočítá), musí si velice dobře rozmyslet, čemu těchto pár vzácných minut bude věnovat.

A jelikož jsou tyto chvílky opravdu vzácné, věnuje je nejčastěji tichu a poděkování vesmírné energii za to, že to ještě zvládá. A pak také za vzácnou příležitost, žít bdělý a láskyplný život s tak velikým učitelem, jakým je postižené dítě!

■ Láska je pravou povahou maminky – šamanky! Otevřete-li tedy své srdce, nemůžete ji minout. Láska je hnacím motorem jejího života a poznáte ji v jejích laskavých očích, a pak také v rukou, které jsou neustále připravené pomoci!

Lucie Poláková
(Autorka je arteterapeutka, astroložka a vysokoškolská učitelka. Maminka čtyř dětí, z toho i 16letého postižením a autismem.)